

næsten livsfarligt at lade dem søge Præsten til Konfirmationsforberedelse, fordi Dagene ere saa korte, at de ikke kunne komme frem og tilbage paa samme Dag. Samtidig med, at jeg nævner dette, vil jeg spørge den ærede Kirke- og Undervisningsminister, om vi snart kunne vente at se et Forslag om en Kirke i Tiphede i Temning Sogn optaget paa Finanslovsforlaget. Man har der i mange Aar arbejdet paa at faa en Kirke; man er indgaaet med flere Andragender til Ministeriet, og Svaret har været det ret velvillige, at naar Tidens Fylde kom, skulde de faa en Kirke. Smidertid har det jo været lidt længe for dem at vente, og jeg har derfor lovet dem at spørge, om de snart kunne vente at faa den. Det er jo saadan der, at der er tre Sogne, der høre til samme Præst, og disse Folk, som altsaa have Mesesald hver tredje Søndag, have ikke den samme kirkelige Betjening, som Folk ellers have her i Landet, og Forholdene ere ogsaa saaledes, at det vilde være naturligt, om de snart kunde faa en Kirke derude.

— Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) har gentagne Gange omtalt Posteringen paa Finansloven, og jeg kan ikke andet end i alt væsentligt give hans Udtalelser Medhold. Jeg vil dog henstille, om det ikke vilde være rigtig at udsætte de Forandringer, som her er Tale om, til f. Eks. Aaret 1900, naar det ny Aarhundrede begynder. Der er jo en hel Del statistiske Oplysninger af dem, som man netop ønsker at drage ud af Finansregnskabet, som laves fem- og tiarsvis, og derfor vil det ogsaa være naturligt, hvis man vil gaa til en Forandring, til noget, som man kan kalde en alvorligere Forandring, at man saa fik den vel overvejet og begyndte paa et Tidrum, hvor det passede ind i de Oplysninger, man sædvanligvis anfører, naar man vil gøre Sammenligninger. — Maa jeg i Flugt med dette gøre opmærksom paa, at jeg tror, det vilde være ønskeligt, om man ind i Finanslovsforlagets Anmærkninger paa nogle flere Steder fik Navne og Løn- eller Understøttelseslister for de Personer, som Lønnes eller understøttes af i Lovforlaget anførte Hovedsummer. Det gælder f. Eks. for Professorer og Docenter ved Universitetet; med Hensyn til dem er der ingen Oplysninger om deres Alder, deres Løn eller Alderstillelse o. s. v. Det var noget, som kunde se paa et Par Sider, og som man ellers har skematisk opstillet for adskillige andre. Det vilde være en stor Lettelse at have saadanne Oplysninger der, ikke alene for Medlemmerne her, men ogsaa nu, da Finanslovsforlaget Aar for Aar i større Grad bliver læst ude omkring

i Landet, for alle dem, der ikke have den samme Afgang til at skaffe sig disse Oplysninger som Medlemmerne her. Det gælder vistnok forskellige andre Poster ogsaa, men jeg skal kun nævne en enkelt, det er Rejsseunderstøttelser til Søværnet, § 19, III. P. 1. Den storpolitiske Debat, der har været ført her, skal jeg ikke indlade mig paa, og ej heller skal jeg komme ind paa Agrarspørgsmaalet. Der er dog et, jeg gerne vilde nævne — jeg har nævnt det for ikke saa Aar tilbage her i Tinget noget udførligere — og det er Møntfoden, og som ærede Medlemmer vide, er det ogsaa et af de Spørgsmaal, som Agrarforeningerne have raabt meget paa. Det synes imidlertid, som om man her slaar sig til No med, at der er ikke noget at gøre derved. Jeg tror dog, at det er en noget for let Maade at komme bort derfra paa. Vi ere dog vel alle enige om, at er der noget, som har stædt Landbruget, saa er det Guldmøntfoden. Det er jo dog saa, at hvis vi vilde tage, i Tiden fra Guldmøntfoden traadte i Kraft og indtil nu, runde Tal at regne med, saa maa man sige: Naar en Mand den Gang købte en Ejendom for 12,000 Kr., hvoraf de 6,000 vare hans egne og de 6,000 Kr. prioriterede, og saa har svaret sine Renter, sine Afgifter, og i det hele taget har passet sine Ting, saaledes at han sidder ved den samme Ejendom endnu, saa er Forholdet jo det, at Prioritetshaveren endnu ejer de samme 6,000 Kr., medens Ejeren nu kun ejer 3,000 Kr. Saaledes er Forholdet i Virkeligheden. Havde man samtidig med, at man fik Guldmøntfoden, foretaget en vis Redskrivning paa den anden Side, saaledes at Forholdet mellem Prioritetshaveren og Ejeren var det samme nu som den Gang, saa var det en anden Sag, men det har man ikke gjort. Jeg kan ikke slaa mig til No med, at der ikke er noget at gøre, for det er jeg ikke enig i. Jeg synes, at Regeringen nok kunde gøre noget. Der er jo Kommissioner, som arbejde paa den Ting i forskellige Lande — thi det er jo ikke alene her, hvor man føler Tryk af Guldmøntfoden, men det er jo ud over alle de Lande, hvor de have den — og jeg finder, at der i det mindste kunde gøres saa meget, at det fulgtes med Opmærksomhed, og at Tillidsmænd herfra, der deltog i disse Møder, blev saadanne, der vare et sandt Udtryk og Talsmænd for den Bevægelse og Stemning, der gaar over hele Landet. Sagen er jo den, at vedblive at gaa, som det gaar, kan det ikke ret længe, og man kan ikke skelne mellem Jordbrug og Jordbrugere, som der her har været gjort. Thi hvis de Jordbrugere, som nu sidde inde med